

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3Tos/28/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2125012957
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2125012957.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Rastislava Kresla a JUDr. Juraja Dziaka, v trestnej veci odsúdeného A. B., nar.XX.XX.XXXX v C. v konaní o žiadosti odsúdeného o podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti prokurátorky Okresnej prokuratúry Trnava proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 11.12.2025, sp. zn. 112PP/31/2025, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 26.02.2026 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť okresného prokurátora, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava napadnutým uznesením rozhodol tak, že (citácia):

Podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na 66 odsek 1, odsek 2, odsek 3 Trestného zákona, sa odsúdený A. B., nar. XX. XX. XXXX v C., trvale bytom D. XXX/X, E. F., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou,

podmienečne prepúšťa

z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 36T/44/2017 zo dňa 07.10.2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2To/33/2022 zo dňa 17.05.2023 a rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 4T/67/2016 zo dňa 06.10.2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/98/2021 zo dňa 01.12.2022.

Podľa § 68 ods. 1 Trestného zákona sa odsúdenému určuje skúšobná doba v trvaní 3 (tri) roky a súčasne sa nad odsúdeným nariaďuje probačný dohľad v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 68 ods. 1 veta druhá v spojení s § 51 ods. 4 Trestného zákona sa odsúdenému u k l a d á povinnosť dostaviť sa do 3 pracovných dní od podmienčného prepustenia k probačnému a mediačnému úradníkovi pôsobiacemu na Mestskom súde Bratislava I a povinnosť dostavovať sa k probačnému a mediačnému úradníkovi v lehotách ním určených.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 58-63 spisu.

Odsúdený sa, ihneď po vyhlásení napadnutého uznesenia, vzdal práva na podanie sťažnosti (č.I. 54 spisu).

Prokurátorka okresnej prokuratúry (ďalej len „prokurátorka“) prítomná na verejnom zasadnutí si ponechala lehotu na podanie sťažnosti a v zákonom stanovenej lehote podala sťažnosť (č.I. 64 spisu), ktorú odôvodnila písomným podaním zo dňa 03.02.2026, doručeným okresnému súdu dňa 05.02.2026 (č.I.67-68 spisu).

Prokurátorka v písomne odôvodnenej sťažnosti uviedla, že (skráteno) :

· súd je pri nariadení probačného dohľadu povinný uložiť odsúdenému primerané obmedzenia alebo povinnosti podľa § 51 ods. 3 a 4 Trestného zákona. V predmetnom prípade však súd odsúdenému

neuložil žiadne konkrétne, individuálne formulované obmedzenie ani povinnosť v zmysle § 51 ods. 3 alebo ods. 4 Trestného zákona. Povinnosť dostaviť sa k probačnému a mediačnému úradníkovi a následne sa k nemu dostavovať v určených lehotách nemožno považovať za individuálne uloženú povinnosť podľa § 51 ods. 3 alebo ods. 4 Trestného zákona. Ide o základnú, inherentnú súčasť samotného výkonu probačného dohľadu. Takýto postup predstavuje obchádzanie kogentnej právnej úpravy § 68 Trestného zákona. Diskrečná právomoc súdu sa vzťahuje výlučne na výber konkrétnych povinností alebo obmedzení, nie však na rozhodnutie o ich úplnom neuložení.

- probačný dohľad pri podmienenečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody nie je obsahovo neutrálnym inštitútom. Jeho funkcie sa realizujú výlučne prostredníctvom konkrétnych uložených povinností a obmedzení. Ak absentujú, dohľad sa redukuje na čisto formálny inštitút bez reálneho obsahu a bez možnosti objektívneho hodnotenia správania odsúdeného.

- rozhodnutie je v napadnutej časti zároveň nepreskúmateľné, pretože nie je zrejmé, aký konkrétny účel má dohľad plniť, absentuje väzba medzi skutkom, za ktorý bol odsúdený a uloženým opatrením, nie je možné preskúmať primeranosť zvoleného postupu.

- ukladanie primeraných povinností a obmedzení je nástrojom individualizácie rozhodovania. Prostredníctvom nich súd reaguje na osobu odsúdeného, jeho pomery, povahu a závažnosť spáchaného trestného činu, identifikované rizikové faktory. V danom prípade dohľad pôsobí paušálne a formálne, bez konkrétnej reakcie na individuálne okolnosti prípadu.

- vzhľadom na charakter trestnej činnosti prichádzalo do úvahy napríklad uloženie povinnosti :

- podľa § 51 ods. 4 písm. d) Trestného zákona – nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu podľa svojich možností,

- podľa § 51 ods. 4 písm. h) Trestného zákona – podrobiť sa programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu,

- prípadne uložiť inú vhodnú povinnosť reflektujúcu individuálne okolnosti prípadu.

V závere navrhla, aby Krajský súd v Trnave podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil uznesenie Okresného súdu v Trnave v napadnutej časti týkajúcej sa nariadenia probačného dohľadu a sám vo veci rozhodol tak, že uloží probačný dohľad v súlade so zákonom, teda spolu s konkrétnymi primeranými povinnosťami alebo obmedzeniami, alebo zväží jeho nenariadenie.

K sťažnosti okresnej prokuratúry sa vyjadril odsúdený A. B. prostredníctvom svojho obhajcu podaním zo dňa 05.02.2026 (č.l.71), doručeným dňa 06.02.2026 prostredníctvom ÚPVS, v ktorej uviedol, že z dikcie ustanovenia § 68 ods.1veta druhá Trestného zákona obsahujúceho sloveso „môže“, preto nepovažuje uloženie obmedzení a povinností v prípade nariadenia probačného dohľadu pri podmienenečnom prepustení za obligatórne. Zároveň zo znenia ustanovení § 51 odsek 3 a odsek 4 Trestného zákona obsahujúcich slovo „najmä“ možno vyvodiť, že výpočet obmedzení a povinností v nich uvedených je len demonštratívny a súd pri nariadení probačného dohľadu môže uložiť aj akúkoľvek inú vhodnú a primeranú povinnosť a obmedzenie. Keďže pri podmienenečnom prepustení a nariadení probačného dohľadu bola uvedeným uznesením odsúdenému A. B. uložená podľa § 51 odsek 4 Trestného zákona aj povinnosť dostavovať sa k probačnému úradníkovi Mestského súdu Bratislava I, považujem toto uznesenie o podmienenečnom prepustení za plne zákonné. Doplnením podania zo dňa 10.februára 2026, doručeným okresnému súdu dňa 11.02.2026 požiadal o nariadenie prepustenia odsúdeného A. B. na slobodu a to s poukazom na to, že sťažnosť prokurátora nenapadá výrok ktorým bol odsúdený prepustený a ani dĺžku skúšobnej doby.

Podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a/ správnosť výrokov napadnutého uznesenia proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a

b/ konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Krajský súd na neverejnom zasadnutí, po zistení, že proti napadnutému uzneseniu je sťažnosť prípustná (§ 185 ods. 1, 2 Trestného poriadku, v spojení s § 417 ods. 3 Trestného poriadku), túto podala oprávnená osoba (§ 186 ods. 1 Trestného poriadku) riadne a včas, v zákonom stanovenej lehote (§ 187 ods. 1 Trestného poriadku), podľa vyššie citovaného § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia a po zvážení všetkých okolností významných pre rozhodnutie dospel k záveru, že sťažnosť prokurátorky nie je dôvodná.

Krajský súd v rámci prieskumnej povinnosti vyplývajúcej mu z citovaného ustanovenia preskúmal postup okresného súdu pri rozhodovaní o žiadosti odsúdeného A. B. o podmienenečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a dospel k záveru, že okresný súd po doručení žiadosti odsúdeného o podmienenečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody postupoval procesne bez akýchkoľvek pochybení, keď vo veci určil termín verejného zasadnutia na deň 26.02.2026, zabezpečil prítomnosť odsúdeného, jeho obhajcu ako aj okresnej prokurátorky a dal odsúdenému aj prokurátorky možnosť vyjadriť sa k podanej

žiadosti o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, vykonal všetky dôkazy, ktoré sú potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie o žiadosti odsúdeného o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a rozhodol spôsobom, ktorý si osvojil aj krajský súd a v celom rozsahu na ne odkazuje, bez potreby opakovania týchto dôvodov vo svojom sťažnostnom uznesení.

Následne okresný súd vo svojom uznesení v súlade s ustanovením § 176 ods. 2 Trestného poriadku rozviedol všetky zákonné a právne skutočnosti na základe, ktorých mal za to, že žiadosti odsúdeného o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je možné vyhovieť. S odôvodnením napadnutého uznesenia okresného súdu sa sťažnostný súd stotožňuje.

V tejto súvislosti sťažnostný súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu a v prípade, ak sa sťažnostný súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne nie je potrebné, aby tieto opakoval vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo/2/2018 z 23. januára 2018).

Podľa § 66 ods. 1 Trestného zákona súd môže odsúdeného podmienené prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a

a) ak ide o osobu odsúdenú za prečin po výkone polovice uloženého nepodmieneného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmieneného trestu odňatia slobody,

b) ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmieneného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmieneného trestu odňatia slobody,

c) ak ide o osobu odsúdenú za zločin, ktorá nebola pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody po výkone polovice uloženého nepodmieneného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmieneného trestu odňatia slobody; súd zároveň nariadi kontrolu technickými prostriedkami.

Podľa § 66 ods. 2 Trestného zákona pri rozhodovaní o podmienenom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Z ustanovenia § 66 Trestného zákona vyplýva, že predpokladom podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody u odsúdeného je súčasné splnenie troch podmienok, a to, že odsúdený vykonal trest odňatia slobody v zodpovedajúcom rozsahu, že vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a že sa môže od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, pričom pri rozhodovaní o podmienenom prepustení súd prihliadne aj na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Odsúdený splnil formálnu podmienku na podanie žiadosti o podmienené prepustenie dňa 14.11.2025 po vykonaní dvoch tretín uloženého nepodmieneného trestu odňatia slobody podľa § 66 ods.1 písm.b) Trestného zákona. Neuniklo pozornosti krajského súdu, že okresný súd vo výroku opomenul špecifikovať konkrétne písmeno ustanovenia § 66 ods.1 Trestného poriadku. Išlo o formálne pochybenie, ktoré v tomto individuálnom prípade nespôsobilo nejasnosť o splnení podmienok (keďže išlo o jediný trest s jasnou zákonnou lehotou), avšak de jure ide o neúplné označenie právneho základu rozhodnutia, ktorému je potrebné sa v budúcnosti vyvarovať.

Ustanovenie § 66 ods. 1 Trestného zákona vyjadruje predovšetkým požiadavku pozitívnej prognózy budúceho správania sa odsúdeného, ktorá je nevyhnutným predpokladom pre podmienené prepustenie a musí pritom vyplývať aj zo zhodnotenia polepšenia odsúdeného, pričom očakávanie, že odsúdený po podmienenom prepustení povedie riadny život, musí byť dôvodné a založené na všestrannom zhodnotení jeho osobnosti, doterajšieho pôsobenia výkonu trestu, možností jeho nápravy a osobných pomerov s prihliadnutím aj na účel trestu, pričom bez významu nie je (podľa okolností konkrétneho prípadu) ani zisťovanie, aké sú sociálne pomery odsúdeného a aké podmienky má vytvorené pre prechod do normálneho života na slobode. Správanie odsúdeného vo výkone trestu sa musí pritom hodnotiť v súvislosti s charakterovými vlastnosťami odsúdeného, s motívom a spôsobom vykonania činu, pre ktorý bol odsúdený, pretože len za tohto predpokladu možno posúdiť, či odsúdený vo výkone trestu dosiahol taký stupeň nápravy, že sa už zbavil práve tých charakterových rysov a nesprávnych návykov, ktoré ho viedli ku spáchaniu trestnej činnosti alebo ktoré okrem ostatných príčin aspoň prispeli k jeho rozhodnutiu spáchať trestný čin.

Preskúmaním obsahu spisového materiálu krajský súd zistil, že okresný súd správne konštatoval, že odsúdený splnil formálnu podmienku na podmienené prepustenie, teda vykonal pomernú časť uloženého trestu.

Správanie odsúdeného vo výkone trestu sa musí hodnotiť v súvislosti s charakterovými vlastnosťami odsúdeného, s motívmi a spôsobom vykonania činu, pretože len za tohto predpokladu možno posúdiť, či odsúdený vo výkone trestu dosiahol taký stupeň nápravy, že sa už zbavil práve tých charakterových vlastností a nesprávnych návykov, ktoré ho viedli ku spáchaniu trestnej činnosti, alebo ktoré okrem ostatných príčin aspoň prispeli k jeho rozhodnutiu spáchať trestný čin.

Pokiaľ ide o splnenie prvej materiálnej podmienky spočívajúcej v preukázaní polepšenia sa odsúdeného, krajský súd zdôrazňuje, že okresný súd v napadnutom uznesení správne poukázal na zistené skutočnosti, ktoré ho viedli k záveru o splnení uvedenej zákonnej podmienky pre podmiennečné prepustenie. Medzi rozhodné skutočnosti, o ktoré okresný súd oprel svoje rozhodnutie, patrí zistenie, že odsúdený počas výkonu trestu preukázal svoje polepšenie, a to schopnosťou viesť riadny život v podmienkach výkonu trestu, vrátane dodržiavania všetkých právnych noriem vzťahujúcich sa na výkon trestu odňatia slobody. V ďalšom okresný súd správnym spôsobom poukázal na hodnotenie Ústavu na výkon trestu Hrnčiarovce nad Parnou, z ktorého nevyplývajú vo svojom súhrne žiadne také negatívne poznatky týkajúce sa správania sa odsúdeného počas výkonu trestu odňatia slobody, ktoré by viedli k opačnému záveru. Odsúdený bol dvakrát disciplinárne odmenený, je vedúcim izby a od 09.01.2025 má povolený voľný pohyb vo vymedzenom priestore, pričom vykonáva čistiace práce vonkajších priestorov ústavu ako upratovač, bez nároku na finančnú odmenu a k tejto činnosti pristupuje zodpovedne. Je invalidný dôchodca. Odsúdený plní ciele zaobchádzania. Z týchto dôvodov sa krajský súd stotožnil s názorom okresného súdu, podľa ktorého v správaní odsúdeného vo výkone trestu došlo k zlepšeniu. V prípade odsúdeného je tiež nutné poukázať na to, že nebol disciplinárne potrestaný. Odsúdený má taktiež vybudované aj náležité sociálne zázemie, keď počas výkonu trestu odňatia slobody udržiava pravidelný kontakt s rodinou (manželkou a dcérou). V prospech odsúdeného svedčí aj skutočnosť, že vyjadruje kritický postoj k spáchanej trestnej činnosti a vyjadruje snahu o zmenu spôsobu života. Podľa názoru krajského súdu je preto dôvodný záver okresného súdu, že odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie tak, ako to má na zreteli ustanovenie § 66 ods. 1 Trestného zákona.

Pokiaľ ide o splnenie druhej podmienky, túto súd objasňuje a skúma komplexnejšie. Posudzuje všetky okolnosti súvisiace s osobou odsúdeného, jeho osobné a charakterové vlastnosti, celkový postoj k spoločenským normám, prostredie, v ktorom žil celý doterajší život, povahu a charakter trestnej činnosti, pre ktorú je vo výkone trestu s jediným cieľom, či všetky tieto skutočnosti umožňujú prijať prognózu, že v prípade prepustenia na slobodu povedie riadny život, t.j. život v súlade s právnymi, morálnymi a etickými normami spoločnosti.

V otázke splnenia druhej materiálnej podmienky, t. j. možného očakávania, že odsúdený v budúcnosti bude viesť riadny život v zmysle § 66 ods. 1 Trestného zákona, krajský súd uvádza, že aj túto okresný súd vyhodnotil správne. Aj krajský súd, berúc do úvahy závažnosť trestnej činnosti, ktorej sa odsúdený dopustil, dospel k záveru, že od odsúdeného možno očakávať po prepustení na slobodu vedenie riadneho života. Všetky vyššie uvedené pozitívne „poznatky“ o odsúdenom vyplývajúce z hodnotenia ústavu (správanie a vystupovanie je na požadovanej úrovni, 2krát disciplinárne odmenený, kritický postoj k trestnej činnosti, existencia sociálnej väzby s manželkou a dcérou, voľný pohyb vo vymedzenom priestore) v spojení s existenciou bývania, príjem vo forme invalidného dôchodku, vek, zdravotný stav sú predpokladmi pre úspešnú resocializáciu odsúdeného a výrazne znižujú riziko opätovného spáchania trestnej činnosti odsúdeným. Okresný súd trestnú minulosť odsúdeného analyzoval, rozlíšil medzi zahladenými odsúdeniami, súhrnným trestom a aktuálne vykonávanými trestami, a zároveň prihliadol na významný časový odstup od poslednej trestnej činnosti. Súčasne zohľadnil priaznivú resocializačnú prognózu a nízke riziko recidívy. Okresný súd správne postupoval, keď konštatoval, že bola splnená aj druhá materiálna podmienka a je dôvodné dať odsúdenému šancu preukázať, že sa napravil pred vykonaním celého uloženého trestu odňatia slobody. Vzhľadom k uvedenému krajský súd považuje okresným súdom uloženú odsúdenému skúšobnú dobu v dĺžke 3 rokov s dohľad probačného a mediačného úradníka v trvaní 3 rokov (vrátane povinnosti dostavovať sa k probačnému a mediačnému úradníkovi ním určených termínoch) za správnu a zákonnú.

K sťažnostným námietkam prokurátorky.

Krajský súd sa nestotožnil s námietkou prokurátorky, podľa ktorej pri uložení probačného dohľadu v súvislosti s podmiennečným prepustením z výkonu trestu odňatia slobody je súd povinný súčasne uložiť aj primerané povinnosti alebo obmedzenia.

Podľa § 68 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 51 ods. 3 Trestného zákona „môže“ súd pri podmiennečnom prepustení uložiť nad správaním odsúdeného v skúšobnej dobe probačný dohľad. Už zo samotného jazykového vyjadrenia zákona vyplýva, že zákonodarca použil fakultatívnu formuláciu „môže

uložiť“, čím založil oprávnenie súdu rozhodnúť podľa individuálnych okolností konkrétneho prípadu, nie povinnosť viazanú na každé rozhodnutie tohto druhu.

Rovnako § 51 ods. 4 Trestného zákona ustanovuje, že súd môže zároveň uložiť primerané obmedzenia alebo povinnosti. Ani v tomto prípade zákon nepoužíva kogentnú formuláciu, z ktorej by bolo možné vyvodiť povinnosť súdu uložiť tieto opatrenia vždy súčasne s dohľadom.

Z gramatického, systematického aj logického výkladu citovaných ustanovení vyplýva, že probačný dohľad predstavuje samostatný právny inštitút kontroly správania odsúdeného, zatiaľ čo primerané obmedzenia a povinnosti sú iba fakultatívnym doplnkovým nástrojom, ktorého uloženie závisí od potreby zvýšenej individualizácie výchovného pôsobenia.

Krajský súd poukazuje na to, že samotný výkon probačného dohľadu má vlastný obsah spočívajúci v pravidelnej kontrole správania odsúdeného probačným a mediačným úradníkom, sledovaní vedenia riadneho života a plnení podmienok skúšobnej doby. Už samotný dohľad preto predstavuje dostatočný kontrolný mechanizmus, ak okolnosti prípadu nevyžadujú uloženie ďalších konkrétnych povinností.

Výklad prezentovaný prokurátorkou by viedol k nepripustnému rozširujúcemu výkladu trestnoprávnej normy v neprospech odsúdeného, keďže by fakultatívne zákonné oprávnenie súdu premieňal na povinnosť, ktorú zákon výslovne neustanovuje.

K navrhovanej povinnosti podľa § 51 ods. 4 písm. d) Trestného zákona nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu podľa svojich možností krajský súd uvádza, že povinnosť nahradiť škodu vyplýva odsúdenému už z právoplatného rozhodnutia, pričom osobitné opätovné uloženie tejto povinnosti má význam len tam, kde okolnosti prípadu odôvodňujú potrebu zvýšenej kontroly jej plnenia. Také okolnosti v predmetnej veci zistené neboli.

Rovnako vo vzťahu k navrhovanej povinnosti podľa § 51 ods. 4 písm. h) Trestného zákona podrobiť sa programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu neboli zistené konkrétne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali potrebu ďalšieho špecifického resocializačného zásahu. Z doterajšieho správania odsúdeného, jeho hodnotenia vo výkone trestu a resocializačnej prognózy takáto potreba nevyplýva.

Krajský súd nezistil ani dôvod na uloženie inej vhodnej povinnosti reflektujúcej individuálne okolnosti prípadu, keďže účel sledovaný rozhodnutím o podmienočnom prepustení možno dosiahnuť už samotným výkonom probačného dohľadu.

Krajský súd zdôrazňuje, že ukladanie primeraných povinností nemôže byť formalistické ani samoúčelné a ich uloženie musí mať vždy konkrétny materiálny základ v osobnosti odsúdeného alebo v povahe prejednávanej veci.

Ak takýto základ absentuje, ukladanie ďalších povinností by znamenalo len formálne rozšírenie podmienok skúšobnej doby bez reálneho preventívneho alebo výchovného významu a zároveň by neprímerane zvyšovalo riziko formálneho porušenia podmienok skúšobnej doby.

K sťažnostnej námietke prokurátorky o arbitrárnosti napadnutého uznesenia krajský súd uvádza, že nenašiel v napadnutom rozhodnutí žiadny prvok arbitrárnosti. Medzi skutkovými zisteniami a právnymi závermi neexistuje extrémny nesúlad. Odôvodnenie je rozsiahle, systematické a opiera sa o konkrétne dôkazy. Rozhodnutie preto nemožno považovať za prejav svojvôle, ani za rozhodnutie, ktoré by sa vymykalo ústavným štandardom ochrany základných práv.

Pokiaľ ide o uloženie skúšobnej doby a probačného dohľadu, okresný súd postupoval primerane a rešpektoval zásadu proporcionality zásahu. Uložené opatrenia vytvárajú kontrolný rámec nad správaním odsúdeného bez toho, aby predstavovali neprímeraný zásah do jeho práv, najmä s prihliadnutím na nízke riziko recidívy a jeho zdravotný stav. Takýto postup je v súlade s požiadavkou vyvažovania ochrany spoločnosti a práv jednotlivca, ktorá vyplýva z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky

Za daného stavu preto prvostupňový súd postupoval v súlade so zákonom, ak uložil probačný dohľad bez ďalších primeraných povinností alebo obmedzení, keďže v konkrétnych okolnostiach prípadu nepovažoval ich uloženie za potrebné.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná. Krajský súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu napadnutého uznesenia, ktoré by odôvodňovali zrušenie resp. zmenu napadnutého uznesenia, preto sťažnosť okresnej prokurátorky zamietol ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písmeno c) Trestného poriadku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.